

Dienstmeisjes van Kafajas

Schriftlezing: Matteüs 26:57-58 en 69-75

Het kan 's nachts behoorlijk koud zijn in Jeruzalem. Daarom zijn op de binnenplaats van het paleis van Kafajas al vroeg in de morgen de vuurkorven aangestoken. Zij geven niet alleen hun warmte af, maar hullen met hun flakkerende vlammen ook de binnenplaats in een bijzonder licht.

Zojuist is de bende die rabbi Jezus gevangen heeft genomen terug gekomen van de Olijfberg. Ze zijn er nog vol van: 'Malchus zijn oor eraf en door Jezus er weer 'aangeplakt'. Moet je horen!' De dienstmeisjes hebben eigenlijk geen tijd om te luisteren. Ze komen handen te kort om iedereen van eten en drinken te voorzien. Het is vannacht een drukte van jewelste in en rond het paleis van de hogepriester. En dat zo kort voor het Paasfeest.

In één van de zalen van het paleis is inmiddels het Sanhedrin bijeengekomen om Jezus te verhoren. Het kost de schriftgeleerden en oudsten van het Joodse volk weinig moeite om een vonnis te vellen: *'Hij heeft God gelasterd! ... Hij is schuldig en verdient de doodstraf.'*

Op de Via Dolorosa is Simon Petrus op een veilige afstand de bende onopvallend gevolgd. Hij heeft van de drukte en de duisternis van de nacht slim gebruik gemaakt. En dankzij de relaties van een andere leerling van Jezus ... is een vermomde Petrus het paleis van de hogepriester binnengeslopen. Zo zien we hem vanavond zitten in het hol van de leeuw, tussen de knechten op de binnenplaats van het paleis van Kafajas. Je moet maar lef hebben.

Opeens is er een dienstmeisje. Ze heeft iets bekends in Petrus gezien. Ze loopt op hem toe en tot zijn schrik hoort Petrus haar zeggen: *'Jij hoorde ook bij die Jezus uit Galilea.'*

Dat is blijkbaar de naam waaronder rabbi Jezus in Jeruzalem bekend staat. Er klinkt ook iets verachtelijks in haar woorden door: *'Die Jezus uit Galilea.'* Kan er uit Galilea iets goeds komen? Petrus voelt zich pijnlijk verraden. Hoe moet je je nu uit zo'n situatie redden? Het dienstmeisje blijft beschuldigend naar hem wijzen en alle ogen op de binnenplaats zijn op Petrus gericht.

'Dom wicht. Hou toch je mond!' – hoor je hem denken.
En met klem, zodat allen het kunnen horen ontkent Petrus zijn betrokkenheid bij die Jezus uit Galilea: *'Ik weet niet waar je het over hebt.'*

Het dienstmeisje dringt niet verder aan. Wat kan het haar ook schelen. Er is genoeg werk te doen vannacht.

De grond is Petrus inmiddels te heet onder zijn voeten geworden. Hij weet niet hoe snel hij het paleis van de hogepriester moet verlaten. Hier is hij niet veilig meer. Weg van hier!
Maar nog voordat hij het poortgebouw kan bereiken is er een tweede dienstmeisje. Ook zij heeft tussen al die mannen de leerling van Jezus herkend. Zij valt Petrus lastig en betreft de omstanders erbij: *'Die man hoorde bij Jezus van Nazaret!'*
Heftiger dan de eerste keer ontkent Petrus ten stelligste dat hij Jezus zou kennen. Maar het dienstmeisje weet het zeker. Geen twijfel mogelijk.

Dienstmeisjes hebben een meer dan bijzondere opmerkingsgave. Dat hoort niet alleen bij hun vrouw-zijn. Dat hoort ook bij hun slaaf-zijn. Om te kunnen leven en te kunnen overleven moet je je ogen en je oren goed de kost geven. Zeker in het paleis van Kajafas, de hogepriester. Achter de schermen van Jeruzalem is hij immers de machtigste man. In zijn paleis gonst het van de geruchten en geheimen.

Ongetwijfeld hebben de beide dienstmeisjes niet alleen over *'Jezus van Nazaret'* gehoord. Misschien hebben ze ook wel naar zijn woorden geluisterd. Jezus had immers een grote aantrekkingskracht op vrouwen en slaven ... die van Hem grote dingen verwachtten: bevrijding, vrijheid!

In ieder geval zullen ze in Jeruzalem zeker een glimp hebben opgevangen van Jezus en zijn leerlingen. Zo groot was de stad nu ook niet in die tijd. En dan was er ook nog dat vreemde accent waardoor de mensen uit Galilea opvielen.

Op de Via Dolorosa heeft *'die Jezus uit Galilea'* hun hart niet kunnen raken. Dienstmeisjes blijven daarom slavinnen. Gebonden. Jezus had ook voor hen ... net als voor ons ... de Bevrijder kunnen zijn!